

melse maatte altsaa følge det Resultat, som maatte komme ud ved den yderligere Forhandling om den nye § 10. — Hvad de til § 7 under Nr. 13, 14, 15, 16 og 17 stillede Forslag angaaer, da har jeg allerede under første Behandling tilladt mig at sige, at jeg ikke kan gaae ind paa at modtage denne Paragraph. Jeg vilde altsaa forsaavidt kun kunne slutte mig til Forslaget under Nr. 17, som gaaer ud paa, at Paragraphen skal udgaae, og jeg skal sige, hvorfor jeg ikke kan slutte mig til Paragraphen, saaledes som den nu foreligger. Det er min Overbevisning, at af alle de Midler, som have været forsøgte for at bringe Fæstegodsretten til at gaae over til Selveiendom, har intet vist sig at være saa virksomt som det, der omhandles i denne Paragraph, og det til Trods for den af det ærede Medlem (Bregendahl) nærmere fremhævede Omstændighed, der ganske afgjort har indvirket ikke lidet paa at holde Kjøberne tilbage. Jeg vil tilføie, at dersom man dengang havde havt den Lov, som jeg har tilladt mig at bringe frem, og som blev omgjort igaar, da vilde uden Tvivl Udbyttet af Salget siden 1861 have været betydeligt større, end det nu er. Naar der imidlertid af Udvalget er gjort den Genstilling, at denne Ret da ialtfald skulde indskrænkes, ikke vedblive for Lehn- og Stamhuusbestidtere, fordi man vil argumentere fra, at disse alligevel ikke have Lov til at sælge til Andre end til Fæstereis efterladte Børn, Svigerbørn eller Stedbørn, saa vil jeg sige, at man saa dog glemmer, at det i ethvert Tilfælde afhænger af Lehnbesidderen, om han overhovedet vil sælge, og netop for at fremkalde denne Villie hos ham til at lade Fæstegodsretten gaae over til Selveiendom, finder jeg, at Loven af 19de Februar 1861 § 2 har en Betydning i saa Henseende. Jeg skal som sagt aldeles lade de Betragtninger ligge, der fra flere Sider ere gjorte gjældende, men som jeg forøvrigt fuldstændig tiltræder, idet det forekommer mig ubilligt, foruden at det efter min Mening er ubensigtsmæssigt, at borttage en Ret, som man gav i 1861, uden at der er givet den efter Forholdets Natur nødvendige Tid til at see, om den gjør Virkning eller ikke. Jeg mener, at dette er en

Betragtning, som selv for dem, der ikke med mig ere enige i, at denne Lovbestemmelse har gjort betydelig Virkning, maa bevirke, at de holde sig tilbage fra at stille Forslag om at ophæve den efter 14 Aars Forløb, idet det er klart, at Selveiendom ikke kan fremmes, uden at der er baade en Sælger og en Kjøber, og der er ikke ganske saa Steder, hvor Kjøberne befinde sig saa vel under Fæsteforholdene, at de ikke have nogen særlig Lyst til at udsætte sig for de større Byrder, som Selveiendom medfører; de blive siddende deres Tid ud, og lade deres Efterkommere om, hvad disse ville gjøre. Naar jeg altsaa saaledes modsætter mig § 7, har jeg ikke nogen Grund til at opholde mig ved de dertil stillede Ændringsforslag. — Hvad § 8 angaaer, da er det saa at sige den eneste Paragraph af Lovforslaget, som jeg hidtil har kunnet komme overens med det ærede Udvalg om. Jeg maa indrømme, at man der har taget Hensyn til de Bemærkninger, jeg har tilladt mig at gjøre, og jeg skal erkjende, at jeg er tilfreds med de dertil stillede Ændringsforslag, navnlig dem under Nr. 18, 19 og 20. Dog, for at der ikke skal være fjerneste Misforstaaelse om dette, vil jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at jeg opfatter navnlig Ændringsforslaget under Nr. 20, der fastsætter den Fremgangsmaade, der bliver at følge, naar en tidligere Fæsters Enkes Mand maatte komme til Restance, som ophævende baade for hans og hans Kones Vedkommende den Fremgangsmaade, som i Loven af 9de Marts 1838 § 1 førsteften er foreskrevet for Fæsters og Fæsters Enkes Restance. Jeg forudsætter, at det er Meningen, at i dette specielle Tilfælde skal den her givne Regel være at følge, og derimod ikke Reglen i Forordningen af 1838 § 1. Jeg kan ikke have Nøget imod, at Ændringsforslaget under Nr. 22, hvorefter der foran „Auktion“ tilføies „offentlig“, bliver vedtaget. — Jeg kommer nu til Forslaget om de nye Paragrapher, og da først til Forslaget om en ny § 10 og om en Forandring af den nærværende § 10. Jeg vil da strax sige, at jeg ikke kan modtage disse Forslag. Jeg kan ikke erkjende, at man, staaende paa Fæstelovgivningens Grund, er istand til eller be-